

der nødvendig maatte handles. Per var fuld af Uro. Den Tanke at lade sine Følelser munde ud i Forsøget paa en Forførelse viste han afgørende fra sig. Paa den anden Side kunde han rigtignok heller ikke tænke sig at ophøje deres Forstaaelse til en regelret, officiel Forlovelse; men det var uden Tvivl alene en saadan Udgang af Sagen, Fransisca havde i Tankerne og utaalmelig gik og ventede paa. Hun havde et Par Gange — ganske uopfordret — sat ham ind i sine Familjeforhold, havde endog ved en enkelt Lejlighed ladet en lille Bemærkning falde om sin Faders ganske gode Formuesomstændigheder. Men at gifte sig med en Sadelmagerdatter fra Kerteminde — det stod for ham som ganske uforeneligt med det Livsmaal, han havde sat sig. Hvergang Fristelsen kom over ham, saa han Neergaard for sig og mindedes de Ord om Svinedrengeprinsen, der engang før havde lyst for ham i Flammeskrift som et spottende Mene-Tekel.

Da hændte der noget, som hidførte en uformodet og hovedkulds Afgørelse.

Allerede i nogen Tid havde Mester Jacobæus haft Mistro til Paalideligheden af de Fortællinger, hvormed hans Broderdatter forklarede Grunden til sin stadig senere Hjemkomst fra Systuen, og en Dag foresatte han sig at anstille en Efterforskning. Denne førte til et Forhør, hvorunder han tilsidst aftvang Pigen en fuldstændig Tilstaaelse.

Dagen efter indfandt Mester Jacobæus sig hos Per og spurgte ham kort, endog uden først at sige, hvem han var, om det var hans Hensigt at gifte sig med hans Broderdatter. Per prøvede i Begyndelsen at snakke sig fra Sagen, bad ham tage Plads og lod halvt uforstaaende. Men med et Hovedkast bad den vrede Mand sig fritaget for Talemaader og fordrede klar Besked. Et Ja eller et Nej vilde han have — intet andet.

Per tøvede endnu med Svaret. Han tænkte paa, at dersom han nu sagde Nej, vilde han rimeligvis aldrig se Fransisca mere — og hans Hjerte blev tungt derved. Han saa hende for sig, saadan som hun nu rimeligvis gik derinde i Huset ved Siden af og i Angst og Spænding ventede paa Udfaldet. Og virkelig foer